

MOZAIK

MOISIL

NR. 8, APRILIE

ISSN 2734 - 7486, ISSN-L 2734 - 7486

MOZAIC MOISIL

CUPRINS

FANTASTIC	4
Alexandra Dragomirescu	
RESPIRO POETIC	6
Raluca Matei, Lorena Pană, Alexandra Cătu, Lucia Oprescu, Mohammadi-Golhin Aria-Antonio, Virginia Olaru, Mihai Ivașcu	
ARTĂ	12
Andreea Bunea	
PERSPECTIVE	14
Cristina Țirulnic	
ARTIST ÎN MOISIL	16
Andreea Bunea	
ESEU	18
Adrian Manu Maria Pițiga David Cîrîpoi	
PROZĂ SCURTĂ	22
Teodora Marina Anghel Angela Ioana Stanciu	
MOZAIC AUDIO-VIDEO	
Alexandra Stoicescu Manea Florin (BluntCross 1) Manea Florin (BluntCross 2) Alexandru Mărginean	

Redactor șef: Alexandra Dragomirescu
Redactori: Andreea Bunea, Adrian Manu
Coperta: Andrei Dragomirescu

E-mail: revista.cngm@gmail.com

FANTĂSTIC, -Ă, *fantastici*, -ce?

Alexandra Dragomirescu

1. Ireal, creat, plăsmuit de imaginație, inexistent în realitate;

Zorile roșii se varsă pe cer, / Frumosele visuri fantastice pier. (Coșbuc) Unde se duc? Cine mai știe... Poate că dispar furate de uriașul lui Roald Dahl, cel despre care elevii îmi vorbesc la oră, cu entuziasm. Suntem în vacanță, așa că putem discuta despre cărți care ne plac, despre locuri atrăgătoare: Paris, Los Angeles, Chicago... vedem PPT-uri, oferim feedback, suntem împreună... Simt emoția copiilor, ascultându-mi observațiile și mă simt...

2. neobișnuit, minunat...

Nici nu știi unde să te mai uiți. Din toate părțile te cheamă priveliști, care de care mai fantastice. (Vlahuță)... Sigur, imaginile alese pentru prezentări sunt frumoase, dar nu îmi place alinierea fotografiilor, titlul nu e bine centrat... PPT-urile sunt bune, totuși, pentru gimnaziu... Hmm... Bunica mă obliga tot timpul să observ detaliile unui tablou. La vârsta lor nici eu nu știam să disting punctele și liniile, mă uitam doar la ansamblu. Între timp, mi-am antrenat ochii, dar nu am avut niciodată răbdarea necesară picturii... Nu am devenit artist, nu am jurizat vreun concurs... *Pentru păcatele mele*, am ajuns... să scriu un text plin de aluzii literare, zâmbind unui cititor...

3. ale cărui idei sau fapte sunt departe de realitate.

Eu sunt de nicăiri și de pretutindeni, ca orice fantastic, care călătorește veșnic. (Hogaș). În plus,

acum respir virtual destul de mult. După ce m-am perindat prin lume cu prezentările celor mici, ultimul popas online a fost un *festival de poezie*. Texte postmoderniste frumos scrise, unele șlefuite prea mult, altele cam fără luciu... Concursul liceenilor se termină cu un discurs „dur” al unui membru „pragmatic” al juriului... care nu a înțeles că trăim într-o lume literară aparte,

în care mulți sunt călători efemeri,
puțini știu unde să se uite,

doar câțiva simt că, de fapt, zorile roșii nu se mai varsă expresiv pe cer ca în poezia tradițională, ci se-împrăstie în *turcoaz* sau într-un *război*...

Și acești câțiva sunt... poeții,

acei „penibili” care exagerează pentru că ies din șabloane, acei oameni independenți care nu trebuie să aibă „pietate” față de alții, ci, din contră, o stimă de sine înaltă,

care nu se vor „sinucide” artistic, cu siguranță, dacă vor fi diferiți,

și nu vor „evolua” în direcția dorită de un juriu...

Sunt „falși”, lipsiți de valoare... pentru cine?!

Închid Zoom-ul, mulțumită că i-am putut vedea.

4. extraordinar,

îmi zic ironic, în această țară din care au plecat Brâncuși și Tzara, *agonia lor va fi lungă*. Suntem în 2021. Este ireal!

AGONIA VA FI LUNGĂ

Raluca Matei

noaptea,
obișnuiam să înăbușim lumina palidă
a lămpii de veghe
doar pentru a ne înghiți reciproc
basorelieful tâmpelor putrede
de gânduri.

obișnuiam să ne hrănim sufletele
cu oasele lui Uroborus
încrucișate în amuleta revoluției cardiace.
păianjenul din spatele
mobilerului încă prăfuit de amintiri
ne privea cu treisprezece dinți,
ne blestema de treisprezece vieți,
ne izgonea din purgatoriu ca pe niște
cadavre prețioase demne de reciclat
în porți stelare varsătoriene.

noaptea,
încheieturile tâmpelor mele,
- odată descântate de mama -
se dizolvau în spiritul hibridat al unui
amor străin,
se topeau pe buzele
unui catharsis promis printre dinți de oțel,
se zvârcoleau avangardist
cu treisprezece cai putere
și treisprezece picături de rouă
plânse din fântâna lui Isfet.
urlai.
îmi întorceam fața către tine

fără să mă recunoști,
fără să mă vezi,
urlai fără să te auzi,
urlai și îți înghițeai coada,
ca atunci când mă numeai
une fleur du sang
să râd pe tavanul alb al lumii de aici.

cafeaua de mâine dimineață
îți va urla și ea
că sunt Maat,
sunt Maat venită prin voi,
sunt Maat născută din tine,
și totuși
nu mă vei recunoaște vreodată
căci tu îți vei fi înghițit coada
până când îmi voi zidi
tâmpolele
dincolo de stelele moarte
în mâine.

RĂZBOI MATERN

Lorena Pană

mă transform în autostradă, mamă,
ține-mă de mână:
mă apasă cimentul pe trahee
și-mi cresc semafoare-n piept.
prinde-mă de umeri,
să nu cadă cerul peste mine
iartă-mă, mamă,
sunt când,
sunt acolo,
sunt departe și norii-mi mușcă nuferii,
îmi atacă lacurile și uite-mi lumea:
în plumb,
în cădere liberă,
asediu de hiene-n dungii,
zei beți ieșiți la echitație,

cad pereții pe care atârnă încă fotografiile cu noi
două, mamă,
pereții mor și-ți sparg chipul,
îți curg ochii cu cioburile,
pielea cu hârtia,
îți uit numele cu așchiile.
rămâi în cărămizi,
ascunde-te de mine în gloanțe
și-apoi trage!
Arde-mi tălpile când fug,
arde-mi ochii dacă văd prea multe,
arde-mi lumea, mamă,
cu hienele tale telechinetice peste nuferii mei de
lemn,
peste lacurile mele atee
și uită-mă.

TURCOAZ

Alexandra Cățu

Verde sau albastru?
Verzui sau albăstrui?
Poate ambele, poate niciunul,
Îmi e dor să văd marea cu valurile ei învolburate,
Îmi e dor de calmul mormântal al ierbii de munte,
O liniște de neclintit, mai ceva ca o stâncă antică...
Poate totuși frumosul cerului e cel de care
îmi e dor,

Sau poate doar de tipul ăla de pe stradă
Care mi-a făcut cu ochiul
Mie,
Sau poate tipei de lângă mine...
Dar îmi place să cred că eu eram aceea... eram
cea care i-a atras atenția...
Turcoaz sau separați?

REFUGIUL LIRIC DIN PROZAISMUL TIMPULUI

Lucia Oprescu

Prezentul, e frântura a tot ceea ce a mai rămas
din trecut,

O realitate ireală, flacăra a unei vieți uitate de
demult;

Un meleag clandestin, unde rănilor anevoios pier
Și toate devin iluzia naivă a visului de ieri,
În jalnicul amar al unui pustiu efemer.

Este carnea sfâșiată a trecutului nud,
Sângele timpului scurs printre foșnete de vânt,
Ale căror ecouri dispar și reapar și se scufund
În valurile vremii și nu se mai întorc nicicând,
Urmând doar singurătății eterne a pieirilor,

PREZENTUL=FANTASTIC

Mohammadi-Golhin Aria-Antonio

Vremea anterioară a timpului viitor
este prezentul,
Atunci când prezentul reprezintă o viață?
O viață în anii mai multor suflete.
Cumulând timpul lor, ne îndreptăm spre etern.
Deci, prezentul este etern, eternul nu-i nimic?
Timpul este un compus în continuă mișcare?
Sau o entitate maleabilă mișcată de noi?
Puterile noastre sunt limitate

Glasului sfâșietor al amintirilor...

Un tărâm fără de sfârșit și fără de început,
Privit de jos, de sus, din al neființei tumult,
Înmormântat în agonia unei tăceri de nepriceput
Ce ascunde parcă întipărirea unor vise pierdute,
Clipelor de langoare, sinistre vechi redute
Ale unui trecut exilat în vremelnice gânduri,
Purtate de ale unui suflet ruinate zboruri
Prin vagi incertitudini și încurcate noduri,
Într-un timp perimat în tulburi simboluri.

Un genune neuitat unde durerea devine o umbră
Și aparența nostalgică a tristeții, o rece tenebră...

sau asta doar ni se pare.
Abstractul ne-a dezvoltat,
a conceput,
a creat
O lume de fantastic
a injectat
sau... doar ne-a limitat ?

ÎMBRĂȚIȘARE MASCATĂ

(din volumul *Ba pe față, ba pe dos*, Casa de pariuri literare, 2020)

Virginia Olaru

Poate că sunt doar o hologramă
imprimată pe tricoul tău.

De aceea îl porți pe dos,
să mă păstrezi doar pentru tine,
culcată întregă pe pielea ta,
ca într-o îmbrățișare.

Ea mă caută mereu printre obiectele tale
personale

îmi simte parfumul
nu mă poate atinge
pentru că sunt imaterială
cum să atingi un parfum
când alt chip se lipește de gura ta
și ți se așază confortabil pe trup
ca un fluture pe o barcă...

HAI LA MARE CU TRENURILE SOARELUI

(din volumul *Pe cer jetoane*, Casa de pariuri literare, 2019)

Mihai Ivașcu

hai la mare cu trenurile soarelui e o propagandă neostalinistă neonoir neocomică neoromânească neo
era un tip din matrix

hai la mare cu trenurile soarelui ce strigăt liliachiu ce molie era între două pliuri ale sacoului de tafta
bunica îl avea bunica era funcționar la cfr e ultimul bastion al comunismului și ultimul baston al lui
tataie

hai la mare ești cașto ai doi saci cu portocale lămpi cartoane muncitoare se dădea la nașul șpagă doi
copii două escorte hai cu dacia și porcu sus la băi la herculane am primit și eu adidași primii blugi și trei
persoane au dat cola pe cămăși în program scrie bibanul e un fel de-a spune dem

hai la mare un grand homme generații cu stea-n frunte știi că war-hol se mușca își sugea arătătorul
patti smith ori debbie hall ce târziu doar să fi vrut

(hai la mare am deschis
un butic în colțul gurii
într-un film cu papadopol
doamne-ajută)

RENÉ MAGRITTE

Andreea Bunea

René Magritte este poate cel mai cunoscut reprezentant al suprarealismului belgian. În spatele numelui cu mare rezonanță în lumea artistică s-a aflat, totuși, omul René Magritte, care s-a născut pe 21 noiembrie 1898. Câteva dintre motivele care definesc stilul pictorului belgian sunt expresia unei traume pe care Magritte a trăit-o în copilărie: când avea doar 13 ani, mama sa, Regina Bertinchamps, se sinucide aruncându-se în râul Sambre, după multe luni de depresie.

Ultima imagine a mamei e cea care-l marchează pe tânărul René – chipul femeii era acoperit cu o cămașă de noapte. Magritte nu a vorbit niciodată despre sinuciderea ei, dar operele sale sunt suficient de sugestive în acest sens.

În unele dintre ele, precum „Amorezii” se regăsesc chipuri acoperite de un giulgiu.

Considerată cea mai cunoscută lucrare a lui Magritte, pictura „Fiul omului” a fost realizată în anul 1946. Dimensiunile sale sunt 116 cm x 89 cm.

În centrul imaginii se află un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu, pe sub care poartă o cămașă albă și o cravată roșie. Pe cap are o pălărie. Imediat în spatele personajului se află un zid de piatră de mică înălțime, pentru ca în fundal să poată fi observată o mare întindere de apă și cerul acoperit de nori.

Natura enigmatică a imaginii este dată de două detalii cu totul neobișnuite. Primul detaliu este evident: un fruct verde ce pare a fi un măr, din care ies patru frunze, plutește în dreptul bărbatului, acoperindu-i

aproape în întregime figura. Rămân vizibile, cu greutate, colțurile ochilor.

Al doilea detaliu bizar și mai greu sesizabil este că mâna stângă a personajului pare a fi atașată invers de corpul său, urma lăsată de cot pe haina bărbatului se află în față.

Potrivit pictorului, tabloul „Fiul omului” este un autoportret. Semnificația acestei stranie imagini a fost explicată chiar de Magritte. Mărul ascunde însușirile esențiale ale feței personajului, care deși este vizibilă, rămâne ascunsă. Mărul verde este un leitmotiv al picturilor realizate de Magritte. Această imagine i-a inspirat pe cei din faimoasa trupă britanică The Beatles să-și intituleze casa de discuri: Apple Corps. Acesta a fost și motivul pentru care Steve Jobs și-a denumit compania: Apple Computer.

În prezent, tabloul „Fiul omului” se află într-o colecție privată.

René Magritte

Pictura mea este compusă din imagini vizibile care nu ascund nimic; ele evocă misterul și, într-adevăr, când se vede una dintre creațiile mele, se pune această întrebare simplă: „Ce înseamnă asta?” Nu înseamnă nimic pentru că misterul nu înseamnă nimic, este de necunoscut.

Tot ceea ce vedem ascunde un alt lucru, vrem mereu să vedem ceea ce este ascuns de ceea ce vedem.

Arta evocă misterul fără de care lumea nu ar exista.

Nu trebuie să ne fie teamă de lumina zilei doar pentru că aproape întotdeauna scoate în evidență o lume mizerabilă..

O PUNTE ÎNTRE LUMEA ȘCOLII ȘI LUMEA AFACERILOR

Cristina Țirulnic

Când am auzit tema numărului din aprilie am simțit că voi avea o provocare mare. Fantasticul!

Din păcate a trecut prea multă vreme de când nu am mai citit proză fantastică, în ultimii 12 ani lectura mea s-a îndreptat predominant în zona de business. Însă, am să încerc aici să creez un pod între trecut, prezent și viitor.

La un capăt de pod mă privesc pe mine, un copil, în anii '80. Știți ce mi se părea fantastic în acei ani de copilărie? Să nu mai vin pe întuneric de la școală, în zilele scurte de iarnă, să nu mai simt spaima întunericii de pe scară, când urcam într-un suflet până în casă, să nu mai încălzească mama apă pe foc ca să ne curețe după joaca de afară, să nu mai facem temele seara la lampa cu gaz, să fie cald în toată casa, nu numai în camerele unde tata făcea focul în sobele de teracotă.

Știu că pentru unii copii din România și din alte țări nici acum aceste aspecte nu sunt fantastice, ci mai degrabă realitate cruntă, dar pentru mulți dintre copiii noștri sunt cu adevărat plăsmuri ale imaginației noastre.

Dacă privesc din dreptul unei alte ferestre, fantastic a fost pentru mine joaca simplă și cu tot sufletul cu copiii afară, până seara, când ne strigau la geam mamele noastre, iar noi, asudați de atâta alergătură, strigam *încă cinci minute...*

Fantastică mi s-a părut și copilăria petrecută cu bunicii și străbunicii, liniștea și simplitatea verilor la țară, undeva pe malul Dunării, faptul că

mama avea vreme de petrecut cu noi, de tihnă și de lectură, poveștile pe care le brodam împreună, în urmă lecturilor comune...

Astăzi, după ce am trăit în patru orașe și am lucrat în câteva companii, am călătorit destul prin țară și afară, fantasticul a căpătat nuanțe noi.

Cu mintea de adult și părinte, mi-aș dori ca ai noștri copii să „locuiască” în viitor în organizații umane și despre un astfel de fantastic aș vrea să vă scriu mai departe. Cum credeți că v-ați simți, dragi tineri, dacă:

- ați avea libertatea să vă proiectați singuri rolul într-o organizație?
- echipa din care veți face parte ar avea libertatea să își stabilească singură obiectivele și să își definească metodele proprii de lucru?
- ați fi încurajați să vă dezvoltați abilitățile și să acceptați noi provocări?
- i-ați simți pe colegii voștri mai mult ca parte din familia voastră și mai puțin colegi?
- nu ați fi încurcați de reguli și încorsetări fără sens?
- colegii și șefii voștri ar avea încredere în judecata voastră?
- ați avea ocazia de a ajuta la formularea strategiei și direcției în care se îndreaptă organizația în care veți lucra?
- nu ați avea niciodată vreun motiv pentru care să credeți că sunteți inferior?

Cât de fantastic v-ați simți dacă toate aceste

lucruri ar deveni realitate la locul de muncă din viitor?!

Lumea a devenit complexă în ultimii 10 ani, iar multe organizații răspund la complexitate bizar, complicând lucrurile: adaugă o funcțiune nouă, un departament nou, reguli suplimentare, proceduri noi, indicatori de performanță noi. Poate părea fantastic, dar, de fapt cu cât mai multe reguli și proceduri adăugăm, cu atât mai interpretabile sunt acestea și, deci, mai ușor de încălcat.

Din păcate, aceasta este realitatea pentru mulți angajați. Organizațiile tipice medii și mari cer conformitate la reguli și descurajează antreprenoriatul. Oamenii sunt îngrămădiți în roluri înguste, creșterea personală este limitată, oamenii sunt tratați ca resurse. Vinovatul este birocrăția, cu structuri rigide, reguli care sufocă și atitudini toxice. Unii dintre noi am putea crede că birocrăția este un fenomen pe cale de dispariție. Însă nu, nu este așa. Birocrăția este cu noi și aduce inerție, lipsă de entuziasm, fobie la inovare.

Dar știți ce mi se pare fantastic?! Sunt și organizații care au ales să schimbe această stare de fapt, care au înțeles că, în vremurile acestea complexe și involburate, au nevoie să mobilizeze geniul fiecărui angajat obișnuit, pentru că oamenii sunt pasionați și creativi; organizațiile nu.

Un studiu Gallup din 2018 a relevat faptul că abia o treime din angajații americani sunt engaged (entuziasmați față de munca pe care o fac și sunt dedicați acesteia). 53% au răspuns că nu sunt, iar 13% au răspuns că sunt „activ dezangajați”.

Mi-a plăcut mult piramida ierarhia capabilităților legate de muncă (în *Humanocracy*, Gary Hamel, Michele Zanini). La bază stă ascultarea/supunerea. Fiecare organizație are nevoie de

angajați capabili să urmeze reguli de bază cu privire la: sănătate și siguranță, disciplină financiară sau serviciile față de clienți. Pe următoarea treaptă se află hărnicia. Orice organizație are nevoie de angajați dornici să muncească din greu și să își asume responsabilitate pentru rezultate. Al treilea nivel este expertiza. Pentru a avea rezultate la locul de muncă, membrii unei echipe au nevoie de anumite competențe. Aceste trei capabilități - supunerea, hărnicia și expertiza - sunt esențiale, dar rar creează multă valoare.

O organizație are nevoie acum de oameni cu inițiativă, self-starteri, care sunt proactivi, nu așteaptă să li se ceară lucruri și nici nu sunt legați de o fișă de post. La fel de importantă este creativitatea - oameni care sunt capabili să reformuleze problemele și să genereze soluții cu totul noi. Iar în vârful piramidei se află îndrăzneala - dorința de a te depăși pe tine însuși și de a-ți asuma un risc pentru o cauză laudabilă.

Aceste trei capabilități din partea de sus a piramidei sunt produse ale pasiunii, angajamentului față de ceva care ne inspiră, ceva din afara noastră, care merită să îi oferim tot ce este mai bun din noi înșine. Inițiativa, creativitatea și curajul nu pot fi comandate. Ele sunt daruri. Orice angajat poate decide „Aduc aceste daruri la locul de muncă astăzi?”

Nu ar fi FANTASTIC ca voi tinerii să simțiți că veți avea alegerea de a lucra într-o organizație în care răspunsul vostru lăuntric și fără ezitare să fie DA?! Iar pentru noi părinții sau îndrumătorii tinerilor noștri, nu ar fi FANTASTIC să putem contribui, măcar un strop, la crearea unor astfel de medii de lucru, umane, în care ei să se simtă liberi să creeze și să se dăruiască?!

TUDOR MANOLE

Andreea Bunea

În curând clopoțelul va suna încheierea studiilor gimnaziale. Cu puțin înainte de acest moment important, Tudor Manole, un elev foarte talentat, a lucrat pentru acest număr al revistei și ne-a povestit despre el.

„Ca multe alte lucruri ce ajung să ne definească în viață, pasiunea mea pentru arte a fost descoperita întâmplător, pe vremea când aveam aproximativ 9 ani. Am început simplu: planșe de desenat pentru copii și cărți de colorat, dar în timp, am ajuns să îmi fac propriile schițe după personajele îndrăgite din desenele animate, apoi animăluțe simple și, în sfârșit, anatomie umană, elemente ale naturii. În majoritatea cazurilor, inspirația mea vine din lumea înconjurătoare, de cele mai multe ori, lucrările mele încep cu o idee sau cu o temă puternică, de preferat una cu care eu mă confrunt sau cu care m-am confruntat în

trecut, pe care încerc să o reprezint prin procedee de creație plastică, pentru a oferi o perspectivă nouă și, desigur, rămânând cumva realist, iau în calcul limitările materiale: ce culori am sau nu am, ce hârtie sau pânză etc.”

Artistul preferat al lui Tudor Manole este Vincent Van Gogh, la care spune că a apreciat întotdeauna modul lui ingenios de a combina stilul realist cu cel abstract, creând iluzia fantasticului și a visului.

„Consider că educația plastică are rolul ei în programa elevilor, spune Tudor, întrucât face parte, până într-un punct, din cultura lor generală. Totodată cred că artele trebuie împărțite în așa fel încât să existe și o programa extinsă (care să includă pe lângă elementele de cultură generală și noțiuni de istorie a artei și tehnici mai avansate: valorație, pictură în ulei etc.). Astfel, cei mai puțin interesați, pot face artele la nivel de bază, iar cei pasionați pot aprofunda mai bine materia.”

Tudor a vorbit și despre lucrările sale. „Prin *Magia lecturii* am încercat să exemplific lumile fantastice ce se pot ascunde între două coperte aparent simple ale unei cărți, subliniind puterea minții și a cuvintelor de a crea lumi de-a dreptul extraterestre. *Lacrimi de bucurie* arată cum un element real, lacrima, pare ceva fantastic. Colorația multicoloră accentuează natura polisemantică a lacrimii. O simplă picătură de apă sărată poate transmite o gamă largă de emoții, de la fericire și tristețe, până la frică și furie. Lacrima pare a fi cel mai subiectiv atribut al omului.

ȘCOALA ONLINE E FANTASTICĂ?

Adrian Manu

După mai bine de un an de folosire a modului de predare online, putem spune că acest mod de învățare a devenit unul obișnuit pentru profesorii și elevii din majoritate țărilor lumii.

Încercând să facem ca învățarea să fie eficientă prin folosirea internetului, am reușit să alternăm acest mod de predare cu cel față în față, cu prezența fizică a actorilor principali, profesorul și elevii (în mod special cu elevii de an terminal).

Trebuie să remarc însă faptul că elevii au o implicare emoțională mult redusă, față de perioada când interacționam fizic. Ei nu mai pot inventa, la ora de matematică, scuze de genul: „Mi-am uitat caietul/culegerea acasă”, deoarece fiind acasă le au în apropierea lor. În schimb, pot lipsi dând vina pe tehnologie, cele mai dese scuze fiind: „mi s-a întrerupt conexiunea, mi-a picat netul sau nu am avut curent, nu îmi merge microfonul/camera” etc. Prin urmare, comportamentul deviant se menține și în această perioadă, fiind mai greu de demonstrat.

Unul dintre principalele dezavantaje ale învățării online este legat, în opinia mea, de faptul că sunt afectate relațiile interumane dintre elevi și profesori, socializarea fiind absentă.

În plus, acest tip de instruire poate fi un real impediment pentru elevii cu probleme de învățare. Conținuturile predate în mediul online sunt extrem de greu de asimilat pentru această categorie de copii, în condițiile în care înțelegerea acestora nu este facilitată în mod fizic de un cadru didactic.

Totuși, acest tip de interacțiune produce o digitalizare a elevului de la o vârstă fragedă, el practic se obișnuiește să lucreze pe o platformă școlară, învață să redacteze și să trimită un mail...

Deși are avantaje, învățarea online nu va putea înlocui niciodată învățarea în clasă, pentru că doar aceasta îi ajută pe elevi și pe profesori să se cunoască mai bine. Fiind lângă elevi, profesorii pot să îi evalueze mai bine și îi pot pregăti mai eficient pentru examenele naționale, pentru olimpiade și concursuri.

Este școala online fantastică? Da și nu, este asemenea unui personaj de basm care îl apără pe erou și îl ajută să rămână în viață. Așteptăm cu toții însă să ieșim din acest basm nefericit, numit pandemie și să învățăm împreună, la școală.

„Flacăra cu viață” de Tudor Manole, o lucrare care pune în prim plan focul ca element fantastic, element sacru, ce pare să aibă o voință propriei, mișcându-se în voie și luând forme ce nu respectă legile fizicii.

VIITORUL ÎNDEPĂRTAT, DAR NU CHIAR ATÂT DE DEPARTE

Maria Pițiga

Anul 2500. Planeta Pământ. Italia. Milano. Seara care se apropia îi făcea pe oameni să mișune disperati către case.

Îi privesc de pe veranda înghesuită de canapeaua veche scoasă la vânzare parcă de secole. Of, n-o mai vând. Bucăți de tencuială cad din clădirea veche de alături... pe strada acum abandonată, luminată doar din când în când de micile incendii răzlețe. Gândul de a-mi smulge masca de gaze și de-a mă lăsa în voia sorții mi-a săgetat de mii de ori mintea în ultima oră. Cu un gest final...am tras obloanele și m-am întors în dormitor.

Cum a început totul? Când s-a stricat lumea?

Cărțile spun că doar cu 75 de ani înainte, dar cerșetorul de la colțul străzii spune că în jurnalele strămoșilor săi scrie altceva... scrie cam cu 470 de ani. Probabil că cei care nepăsători trăiau acum sute de ani aici nu s-au gândit că în 9 ani de zile pot împinge o piesă de domino ce le va dărâma pe celelalte.

Jumătate de drapel jerpelit al guvernului comunist căzut...îmi întuneca jumătate de față pală, moartă.

Iau ultimul teanc de bani pe care îl mai aveam din sertar și îl arunc pe foc, oricum ce mai poți să mai faci cu banii în ziua de azi?

MULT MAI MULT

David Ciripoiu

MAIA ȘTEFANIA OPREA, *TOWARDS II*,
ULEI PE PÂNZĂ, 2008

Prizonieri în propriile cămăși de forță și cu obloanele trase aspirăm spre nemărginit când noi nu ne cunoaștem nici măcar orizontul.

Avem gânduri galactice, uitând că cele mai complicate întrebări pleacă de la noi, iar cel care ne dă cele mai mari bătăi de cap este creierul nostru.

Ne imaginăm că am evadat, însă păstrăm cu noi două enigme.

Cum ar fi dacă am atinge apogeul inteligenței noastre?

Întregul mister al Universului nu ne-ar mai preocupa, întrucât *am ști totul*.

Dezbaterea dintre prezența unei divinități și ciocnirea a două particule nu ar mai exista, întrucât *am cunoaște totul*.

Existența sufletelor noastre și locul din care acestea vin sau în care pleacă s-ar cunoaște, întrucât *am înțelege totul*.

Viața după moarte și întoarcerea noastră pe Pământ ar fi concretă, întrucât *am pricepe totul*.

Toate întrebările prezente nu ar avea nevoie de răspunsuri, întrucât *am poseda totul*.

Dacă imaginația ar deveni realitate,
ar fi loc pentru toată lumea
în această călătorie
spre cunoaștere?

REALITATEA ÎN TONURI DE ROȘU

Teodora Marina Anghel

18 februarie 2027; „Planeta Roșie, o a doua casă?”, „Va ajunge steagul Terrei...”- am dat mai încet televizorul. Era deja a treia zi de când toate posturile ne bombardau cu știri despre prima călătorie spre Marte, programată chiar în acea seara. Eu nu știam ce să cred, fiind prinsă între cele două extreme: eșecul lamentabil sau realitatea văzută în tonuri de roșu, iar în apărarea mea, mereu mi-a plăcut să privesc spectacolul de pe margine.

Ora opt seara; sufrageria era luminată doar de televizorul parcă obosit și el de atâtea reportaje, transmisiunile auzindu-se în surdină.

Miros înțepător de ceapă plutea prin aer alături de sforăitul tatălui meu; o adevărată atmosferă de vineri seara, aș putea spune. Privind pe fereastra care proiecta alte sute de ecrane reflectând aceeași poveste neîncepută, un val de furie, fiică a plictiselii, m-a cuprins. Niciodată nu am vrut să uit atât de mult un subiect anume (nici măcar cea pandemie), dar baza de lansare a rachetei fiind doar la câțiva kilometri distanță îmi era greu.

Balansoarul din curtea din spate mă aștepta cu brațele deschise. Scârțâitul balamalelor și vântul rece îmi paralizau mintea, iar oboseala își

CORINA CADARIU FLOREA

instaura dominația. Am început să văd mici licări de lumină străpungând orizontul. „Ia uite cum se înalță o rachetă!”, mi-am spus. Încet, o licărire creștea și făcu o curbă spre...dreapta? „Drăguț licurici!”. Realitatea m-a palmuit și leagănul s-a prefăcut în străjer. „Insecta” a devenit o navă care ateriza în apropiere, în mod straniu, silențios. Ireal de silențios. „Interesant vis!”. Protagonistul nu mai eram eu, ci o siluetă cu o aură metalică slabă ce cobora alene din ambarcațiune. Cu siguranță nu era un om. Niciun cuvânt; doar sunetul pașilor fermi ai musafirului pe un pământ aparent nou (pentru început). Nu observasem până atunci steagul negru din mâna sa, pe care îl înfipse cu hotărâre o clipă mai târziu în uscăciunea solului. Ar fi trebuit să-mi fie teamă, întrucât un steag înseamnă autoritate străină, însă mă simțeam mai degrabă mahmură; apoi a dispărut. Au mai rămas un drapel și eu, o statuie, într-o atmosferă mortuară, care a decis să pună capăt acestei zile; dar un zumzet ușor de bec neputincios a rupt tăcerea, lumina sa a înecat aerul. Trebuie schimbat filtrul! Steagul negru a devenit roșu.

Ora nouă seara; acum pot spune că văd realitatea în tonuri de roșu.

DIFERIT (EȘUAT)

Angela Ioana Stanciu

Anul 3340, Planeta Marte, februarie:
Experimentele funcționează.

Subiecții reacționează bine la ser, extraterestrii nu prezintă reacții adverse. Doamna Doctor Cercetător Avery a început deja să lucreze la noua variantă a proiectului. Am reușit până acum să le creăm un nou corp. Creaturilor pare să le placă.

Anul 3330, Planeta Marte, aprilie:

Am reușit să îi ajutăm să se dezvolte. Pastila pe care am creat-o îi ajută să ne înțeleagă. Vorbesc. Nu le cunoaștem limba și niciunul dintre noi nu are curajul să intre în capsula lor. Nu putem să riscăm să îi lăsăm liberi. Corpul lor arată ca al nostru, dar mișcările le sunt ciudate. Doctorul Avery încă încearcă să le înțeleagă mintea.

Anul 3340, Planeta Marte, septembrie:

Extraterestrii arată ciudat. Măinile lor au o textură diferită, ca de pește. Solzii sunt gri. Unii subiecți au început să îi smulgă. Pielea nu există pe dedesubt. Degetele au început să li se lungească. Le-au căzut unghiile, au fost înlocuite doar de vârfuli ascuțite, o extensie sinistră a degetelor. Cauza este necunoscută.

Anul 3340, Planeta Marte, octombrie:

Doctorul Cercetător Avery a dispărut.

Nu o pot găsi nicăieri. Extraterestrii se agită. Nu știu cât de mult timp vor mai rezista capsulele.

CORINA CADARIU FLOREA

Anul 3341, Planeta Marte, ianuarie:

Creaturile au fost eliberate. Locul unde mă ascund nu va mai rămâne secret mult timp. Rămân fără mâncare. Rațiile se termină. Le-am oferit prea multă putere. Sunt ghidați de instincte animale. Le lipsește inteligența. Sunt diferiți, nu pot fi ca noi.

Anul 3342, Planeta Marte, februarie:

Am febră. Simt durere în vârful degetelor.
Experiment eșuat.

Soldatul lăsa hârtiile și rapoartele. Toată nava era un dezastru, iar luminile pâlpâiau slab.

„Trebuie să părăsim planeta”, ar fi vrut să îi spună comandantului său.

„Ne pot transforma și pe noi...” Dar se opri, atunci când auzi sunetul slab din capătul holului.

O zgârietură.

...

Mozaic 9

Timpul

30 mai